

A Gyuláék

VASS NORBERT

Gyula szeret szerelmeskedni, viszont utál veszekedni. Felteszem: sokan vagyunk így. Róla speciel onnan tudom, hogy szex közben hangosan és kéjesen nyög, a nagy ívű éjjeli viták alkalmával azonban csak halkán hümmög. Olyan hümmögés ez, ami ímmel-ámmal hámozza át magát a társasház falain, sőt egyes részletei tán oda is maradnak a malter-tégla-vakolat csapdarendszerében. Mert hát bizony e komplexum habókos kivitelezője alaposan eljátszott az álom és valóság közti vékony hártya ezeréves közhelyével. Ilyesmi húzódik Gyuláék és a mi lakásunk között. Realizmus ez is. Csak éppen nem *mág*, hanem *szoc*.

Úgy hallom valami épp most fejezte be a röppályáját. Elképzelem, hogy odaát a párizsi Notre Dame-ot formázó égetett agyagplakett, vagy egy dubrovnikai hűtőmágnes sorsa teljesült be ily gyalázatos hirtelenséggel. Gyula barátnője, ez a szívtelen pszicho-terrorista millió szilánkká törte az egykorvolt szép napok emlékét, sőt tán a kirándulásokról készült képfájlokat is roncsolta azzal, hogy e hajnali órán földhöz vágta azt a *valamit*. Aztán a romos múlt puzzledarabkái fölé magasodva hisztérikus, könnyeket nyelteső hangján elnyögdécselte, hogy elköltözni vágy Gyulától, és feltette minden éjszakák kérdését, hogy vajon élet-e ez ilyenképpen?

Gyula meg – mint püthiák a háromlábú székről – mormogott valamit maga elé, csak hát olyan méltósággal és nyugodt tónusban tette, hogy én azt a nagyszobából meg sem hallhattam. Ezért aztán nem is tudnám felidézni a szava járását, mint ahogy a lány nevét is csak sikolyai viszonylatából tippelhetem. Szóval, ha ezt olvasod, Gyula, kérlek írd nekem! Legalább a nevét! Ezzel ugyanis hús-vér valóddal lépnél be a történet cselekményébe, reflektálnál önnönmagadra, adott esetben – olvasói vélemény gyanánt – jól lefejelnél, aztán mehetnél is vissza veszekedni, vagy dugni. Nyilván másból is áll az életed, ám az számomra fehér folt. Abban is biztos vagyok viszont, hogy vígabb lennék, ha e kettő is az volna.

(Persze megtehetném, hogy én lépek be az életedbe. Venném a bátorságom, meg a szobai mamuszom, és – amúgy szabadidősen – az ajtótok elé állnék. Nem lenne nagy túra, elvégre a szomszédban laktok. Csengőtök nem lévén, magam felé görbített jobb mutatóujjammal háromszor, esetleg négyszer kopognék lakkozott, mélybarna ajtótokon. Erre te, Gyula – és ez immár fikció, mert hisz sosem láttalak, csak a motyogásod, nyögdecseled és hümmögésed hallottam – szóval te, Gyula széles mosollyal ajtót nyitnál, én pedig így köszöntenék.

– Szevasz Gyulám, a Laci bácsi vagyok a szomszédból. Jöttem, hogy megkérdezzem a barátnőd nevét. Aztán vagy bevágnád előttem az ajtót, mint egy állat, és dűnyögnél valamit az átkozott perverz patkányáról – rólam – egyszersmind idejekorán véget is vetnél ennek a gondolatkísérletnek, vagy azt mondanád – persze ajkad szolid görbületét szembogarad térfogatává transzformálván – hogy: *Kriszta*. Én pedig, mint aki csak erre várt, botomat felemelném, és szemtelenül a nagyszobátok irányába kiáltanék, ahol Krisztát sejteném. – Kriszta! Költözz el innen, te hisztis kurva! Majd bizalmasan feléd biccentenék, közelebb hajolnék és halkán azt mondanám neked: – Utálok az olyan nőket, akiknél összefolynak a veszekedés meg a szeretkezés könnyei. Ezzel az arcátlan megnyilvánulással pedig éppenséggel egy dramaturgiai csúcspontot teremtenék.

Az ezt követő reakciódból mindenesetre sokat megtudnék rólad. Ha ugyanis mélyen a szemembe néznél, és azt válaszolnád: „*Nem eszik olyan forrón a kását, hékás!*” – rögtön tudnám, hogy finom lélek vagy, egy perfekt gentleman, némi kolbászos-hagymás ízzel. Ha azt mondanád: „*A mindent, elvégre igaza van! Fáradjon csak beljebb Laci bátyám!*” – nos, akkor azzal a tudattal lépném át a küszöböt, hogy sanyargatott lélek vagy, Kriszta rabszolgája, aki bennem váratlan szabadítóját ismerte fel. Ha meg azt tanácsolnád, hogy húzzak má' vissza a sudokumhoz, vagy a Népsporthoz, mielőtt magam alá szarok, akkor megérteném, hogy erőszakos voltam, nyakamat behúzza tovasomfordálnék, otthon meg szégyellném magam, mint a kutya.)

Most akkor mi legyen? Elvégre – hogy medrében tartsam az elbeszélést – ki kellene találnom egy rád jellemző attitűdöt. Vagy legalább valami gesztust, szófordulatot, arcszörzetet, szemöldökráncolást, amitől felebben titokzatos gyulaságod szűzinek éppen nem nevezhető fátyla. De hát nem megy ez nekem. Vagy tán a papír szeretné, hogy téged csupán hallható, de sosem látható valódban őrizzelek meg? Olyan figuraként, aki mélyről jövő mély hangrendű bögésével szárítja fel a könnycseppeket, és ondócsappakkal ragasztja meg az összetört emlékeket? Akkor ideje zárójelbe tennem zabolátlan fantáziámat.

Azt még engedd meg viszont, hogy elmeséljem, mikor hallottam először a hangod, ami mára már mindennapos vendég a lakásomban. Azóta élvezte már bele Jókai-kötetbe, operaáriába, késő esti híradóba. De az első... Tudod, az első senki sem felejtí el. Először azt hittem, a DVD-lejátszó csúszott szét, mert ahhoz már rég hozzászoktam, hogy az unokám által letöltött felirat olykor percekét is csúszik, de ilyet még nem pipáltam. Egy kosztümös filmet néztem Kate Winslettel a főszerepben. A feliratsávbán a palotakert krókuszairól társalogtak, a képen vadul csókolóztak, a fal felől azonban földrengésszerű orgazmus hallott. Revelatív volt és profetikus. Majd a nyögdecselés folytatódott a darócpuskás háborús részek alatt is, az oltárnál pedig te mondtad ki Kate helyett, hogy „Igeen!” A mindenit, Gyula! Mondd, mi vagy te, a negyedik dimenzió?